

יוסף מוקיר שבת

סיפור על אמונה, השגחה, ואהבת ה'

יוסף הָיָה יְהוּדִי צַדִּיק וְעָנִי, אֲךָ אָהַב אֶת הַשַּׁבָּת יוֹתֵר מִכָּל. בִּימֵי הַחֵל אָכַל רַק
לֶחֶם וּמַיִם, וְחָסַד כָּל פְּרוּטָה כְּדֵי לְקַנּוֹת מֵאֲכָלִים טוֹבִים לְכַבּוֹד שַׁבָּת ק"דש.

בְּשִׁכּוּנָתוֹ שֶׁל יוֹסֵף גַּר שָׁכֵן עֲשִׂיר מְאוֹד. לְשָׁכֵן הָיָה כֶּסֶף רַב, אֲךָ הוּא בָּטַח רַק
בְּעֶשֶׂר שָׁלוֹ. הוּא לֹא הֶאֱמִין בֵּה' וְלֹא יָדַע מִהִי שְׂמִיחָה אֲמִיתִית שֶׁל מִצְוָה.

יום אחד, אמרו החוזים בפוכבים לשכן העשיר: "יום יבוא, וכל העשר הגדול
שלך יעבר לשכן שלך, יוסף מוקיר שבת!" "העשיר נבהל מאד.

הָעָשִׂיר מָכַר אֶת כָּל שְׂדוֹתָיו וַיָּרְכֹשׁוּ וַיִּקְנֶה יְהוֹלָם אֶחָד יָקָר וְנָדִיר. הוּא תַפְרָא אֶת
הַיְהוֹלָם הַיָּטֵב בְּתוֹךְ כּוֹבָעוֹ. "כֹּךְ הַכֶּסֶף שְׁלִי יִהְיֶה תָמִיד שְׁלִי," הוּא חָשַׁב.

אִךְ אִין אָדָם וְשִׁיכּוֹל לְנִצֵּחַ אֶת הַתְּכָנִיּוֹת שֶׁל ה'! כֹּאֲשֶׁר עָבַר הָעֶנְשִׁיר עַל גִּנְשֹׁר,
נִשְׁבָּה לְפֶתַע רוּחַ סַעָרָה. הָרוּחַ הָעִיפָה אֶת הַכּוֹבֵעַ רָחוֹק יָשָׁר אֶל מִי הַנָּהָר!

מַה שֶׁנִּרְאָה לָנוּ כְּמִקְרָה, הוּא בְּעֵצָם הַשְּׂגָחָה פְּרָטִית מְדֻיָּקָת נֶשֶׁל בּוֹרָא עוֹלָם.
בְּמַעֲמָקֵי הַנָּהָר, שָׂחָה דָּג גָּדוֹל שֶׁבָּלַע אֶת הַכּוֹבֵעַ יַחַד עִם הַיְהָלוֹם הַיָּקָר.

בְּיוֹם שֶׁשִׂי בַּצְהָרִים, צָדוּ דִּיגִים אֶת הַדָּג הָעֶנֶק. הֵם
הֵצִיעוּ אוֹתוֹ לְמִכִּירָה בַּבִּשּׁוּק, אֲךֹּ הוּא הָיָה יָקָר מְאֹד.
הַדִּיגִים: "רֵק יוֹסֵף יִקְנֶה דָּג כָּזֶה לְכָבוֹד מִלְכַּת שַׁבָּת!"
וְאָכַן, וְאָכַן, יוֹסֵף קָנָה אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה.

יוסף חזר לביתו שמח ומאושר.
הוא הכין את הדג באהבה רבה לכבוד יום המנוחה.
כיכלו הואר באור הקדושה של השבת המתקדשת.

כַּאֲשֶׁר חָתַף יוֹסֵף אֶת בֶּטֶן הַדָּג, הוּא לֹא הֶאֱמִין לִמְרֹאֶה עֵינָיו!
נָשָׂם, בְּתוֹךְ הַדָּג, נֶצֶץ יְהִלּוּם גָּדוֹל, יָפָה וְיָקָר מְפָז!

יוסף לא צִהֵל רַק עַל הַכֶּסֶף שֶׁמָצָא.
הוא מִיד עָצַם אֶת עֵינָיו, נָשָׂא אֶת יָדָיו לְשָׁמַיִם,
וְהוֹדָה לַה' מֵעַמְקֵי הַלֵּב עַל הַיָּס הַגָּדוֹל שֶׁעָשָׂה לוֹ.

בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת, שִׁלְחָנוּ שֶׁל יוֹסֵף הָיָה עָרוֹךְ כְּשִׁלְחוֹ
מַלְכִּים, מָלֵא בְּכָל טוֹב. אֶךְ יוֹסֵף הֵבִין שֶׁהָאוֹצָר
הָאֲמִיתִי בְּיוֹתֵר שָׁלוֹ הוּא הַשַּׁבָּת עֲצָמָה.

בְּזָכוֹת הַיְהוּדִים, הִפֵּךְ יוֹסֵף לְאָדָם עָשִׂיר מְאֹד, בְּדִיּוֹק כָּפִי שֶׁנִּבְּאוּ. אֲךָ הוּא לֹא שָׁמַר
שָׁמַר אֶת הַכֶּסֶף לְעַצְמוֹ, אֲלָא הִמְשִׁיךְ לְכַבֵּד אֶת הַשָּׂבֶת וְחֵלֶק צְדָקָה רַבָּה לָעֲנִיִּים.

מי הוא העשיר האמיתי?

בטחון בכסף

השכן העשיר סמך רק על היהלום שלו.
הוא חשב שהוא שולט בכל, אך אבד
את הכל ברגע אחד.

בטחון בה'

יוסף סמך רק על ה'. הוא מסר את נפשו
למען המצוה, וזכה להשגחה, לברכה
עצומה ולשמחה.

בואו נחשב יחד:

1. איך גם אנחנו יכולים להתכוון לשבת בשמחה כמו יוסף?

2. מתי ראיתם את ההשגחה של ה' במשהו קטן שקרה בחיים שלכם?

3. מדוע חשוב להודות לה' באשר אנחנו מצליחים ושמחים?